

Arrest

nr. 198 216 van 19 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1996.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 12 oktober 2015 en dient op 14 oktober 2015 een asielaanvraag in.

Op 12 mei 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 31 juli 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, M(...) A(...), bent een Afghaan van Tadzjiekse origine. U bent een soennitische moslim van 21 jaar. Uw moedertaal is Dari. Daarnaast spreekt u ook Pashtou. U bent afkomstig uit het dorp Charikaria van het district Khanabad van de provincie Kunduz waar u onafgebroken tot uw vertrek woonde. Uw vader overleed toen u nog een kind was als strijder in de burgeroorlog. Hij vocht mee met Jamiat Islami. Uw moeder hertrouwde maar u heeft sindsdien geen contact meer met haar. U werd mee opgevoed door uw tante en grootvader. In Afghanistan werkte u als lasser. U opende ook een eigen atelier waar u als lasser werkte.

U werd door de talibanleden twee keer gevraagd om deel te nemen aan jihad. Na de tweede keer werd u ook geslagen door deze taliban. Door tussenkomst van de malik kreeg u vijf dagen tijd om alles te regelen met uw winkel en u aan te sluiten. In die tijd verkocht u uw winkel maar vertrok u op 6 augustus 2015 naar Europa. U reisde onder meer via Turkije en Griekenland. Op 12 oktober 2015 kwam u in België aan waar u op 14 oktober 2015 asiel aanvroeg.

Bij terugkeer vreest u de taliban. U vernam dat ze kort na uw vertrek nog naar uw huis waren gekomen op zoek naar u. U weet niet of ze nadien nog terugkwamen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw taskara en de enveloppe waarin deze opgestuurd werd neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS kan geen geloof hechten aan uw persoonlijke problemen met de taliban. U beweerde dat u een eerste keer benaderd werd door de drie talibanleden van uw dorp om mee te doen aan jihad. Na tien dagen kwamen ze voor de tweede keer. U zei eerlijk dat u hen niet wilde vervoegen. Op uw antwoord werd u door deze talibanleden op straat geslagen. U werd geschopt, meegesleurd en er kwam bloed uit uw neus. Uw tante ging naar de moellah om hulp te vragen. De moellah kwam bemiddelen en zo kreeg u vijf dagen tijd van de taliban om alles te verkopen en zich aan te sluiten. Zoniet gingen ze u gedwongen meenemen.

De geloofwaardigheid van het bovenstaande relaas werd echter ondermijnd door omissies en tegenstrijdigheden die vastgesteld werden tussen uw opeenvolgende verklaringen.

Zo maakte u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele melding van enig fysiek geweld dat door de talibanleden op u werd gepleegd (Vragenlijst, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS vertelde u echter dat u heel erg werd geslagen door deze talibanleden. Er kwam zelfs bloed uit uw neus. Geconfronteerd met deze omissie haalde u het tijdstekort tijdens het gehoor op DVZ aan als excuus (CGVS p. 12). Dit kan echter niet als een afdoende uitleg beschouwd worden. U werd immers bij aanvang van het gehoor op het CGVS drie maal gevraagd of u wijzigingen of toevoegingen wilde maken aan uw eerdere verklaringen. U maakte ook gebruik van dit voorstel en verbeterde een fout die u vaststelde in dezelfde verklaring, zo was verkeerdelijk genoteerd dat u als staalwerker werkte terwijl dat lasser moest zijn. Nogmaals gevraagd of u nog wijzigingen of toevoegingen wilde maken antwoordde u negatief (CGVS p. 2). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u een dergelijk belangrijk element uit uw asielrelaas, uw fysieke integriteit werd namelijk geschonden, niet zou melden wegens tijdstekort en dat u dit verder ook nog vergeet toe te voegen bij aanvang van uw volgend gehoor en wanneer zelfs gevraagd wordt naar eventuele opmerkingen. Uw verklaring bij de DVZ is bovendien in zijn geheel gedetailleerd. U vermeldde daar zelfs de namen van de talibanleden die u benaderden. Het is in casu dan ook niet aannemelijk dat u door tijdstekort niet eens kon vermelden dat u ook door talibanleden

zwaar geslagen werd. Deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen met de taliban op de helling.

Verder werd ook een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw eerste verklaring en uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS. Initieel verklaarde u immers op DVZ dat u akkoord ging met het voorstel van de taliban om jihad te doen en wat tijd ben hen vroeg (Vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter dat u eerlijk tegen de taliban zei dat u hen niet wilde vervoegen. U voegde ook toe dat de moellah van uw dorp bemiddelde en dat u op deze manier wat tijd kreeg van de taliban, hetgeen dan ook niet volledig overeenkomt met uw eerste verklaring waarin u meedeelde dat uzelf tijd vroeg aan de taliban (CGVS p. 10-11). Eveneens is het merkwaardig dat de taliban u ondanks dat ze u eerst moeten mishandelen, na bemiddeling van de moellah toch nog verschillende dagen de tijd geven vooraleer zich bij hen aan te sluiten, aldus u de kans biedend te vluchten.

Daarenboven dient te worden toegevoegd dat gedwongen rekrutering door de taliban zoals u het beschreef zeer uitzonderlijk is. De taliban hebben immers genoeg vrijwilligers in Afghanistan en hoeven daarom geen beroep te doen op dwang om leden te verwerven. De meeste mensen gaan de taliban in omdat ze er sympathie voor hebben of omdat ze geld nodig hebben. De meeste strijders worden door akkoorden tussen de taliban en de stammen of lokale commandanten gerekruteerd. Bovendien beweerde u dat u's avonds op straat voor uw huis geslagen werd door drie talibanleden, hetgeen ook niet logisch lijkt. De taliban hebben immers ook de steun nodig van de gemeenschappen waarin ze functioneren. Ze hebben de samenwerking van de dorpsgenoten nodig voor vele zaken onder andere logistiek, onderhoud, voedsel, belasting, informanten en dergelijke. Dergelijke openlijke vechtpartijen zouden de gemeenschap van de taliban vervreemden en is dus ook niet in voordeel van de taliban (zie landeninformatie 2-3-4).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u vaag bleef toen u gevraagd werd of de taliban u nog zochten. Ze zouden twee à drie dagen na uw vertrek thuis gekomen zijn, zo vernam u. Gevraagd of ze dan nadien nog gekomen zijn antwoordde u dat u het niet wist (CGVS p. 5-6). Normaliter kan van iemand in uw situatie die zijn land moest verlaten omwille van het feit dat hij gezocht werd door de taliban wel meer interesse verwachten in het verdere verloop van deze problemen. U hebt immers ook nog elke maand contact met uw familie die u op de hoogte zouden kunnen brengen mocht u hen deze vraag stellen (CGVS p.5). Uw desinteresse zet de geloofwaardigheid van uw problemen dus verder op de helling.

Gezien het bovenstaande kan het CGVS geen geloof hechten aan uw persoonlijke problemen met de taliban.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de

conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een man van volwassen leeftijd bent die ook over werkervaring beschikt. In Afghanistan werkte u acht jaar lang als lasser waarvan twee jaar als zelfstandige lasser. U beschikt dus over technische kennis en werkervaring die u in staat zou stellen om werk te vinden in Kabul. U hebt bovendien ook ervaring in het opstarten van een zaak. Daarnaast is uw moedertaal Dari ook de lingua franca in de hoofdstad Kabul. Naast Dari spreekt u ook Pashtou (CGVS p. 2-3). Verder bent u ongehuwd en geletterd. Tijdens uw gehoor werd u gevraagd naar uw mogelijkheid om zich te vestigen in Kabul. U haalde als antwoord aan dat u in Kabul niemand kende en dat Kabul ook onveilig was (CGVS p. 13). Gezien het CGVS geen geloof kan hechten aan uw persoonlijke problemen met de taliban, kan ook geconcludeerd worden dat er in uw hoofde geen risico bestaat om zich te vestigen in Kabul. Daarenboven trekt het CGVS uw bewering dat u niemand in Kabul kent in twijfel. Zo werd opgemerkt dat de enveloppe waarin uw documenten opgestuurd werden uit Kabul kwam met erop vermeld een specifiek adres van ene S(...) J(...) in de bekende buurt Khair Khana. U werd tijdens uw gehoor hiernaar gevraagd. U legde uit dat de man van uw tante, R(...), de enveloppe opstuurde. Hij zou dit gegeven hebben aan een vriend van wie u de naam niet kende die ze van Kabul opstuurde omdat de postkantoren in Kunduz gesloten waren omwille van de val van Kunduz in handen van de taliban (CGVS p. 9-10). U werd dan ook geconfronteerd met de bevinding dat de postkantoren in Kunduz, ten tijde van het verzenden van deze enveloppe, dus in maart 2016, al open waren. De objectieve informatie bevestigt echter dat de postkantoren in Kunduz, enkel ten tijde van de val van Kunduz gedurende enkele dagen gesloten waren. In maart 2016, dus ongeveer zes maand nadat de stad terug in handen van de regering kwam, waren deze zeker open (landeninformatie nr. 7). De vraag rijst dan ook waarom uw oom de post van Kabul opstuurde terwijl hij dit gemakkelijker uit Kunduz kon doen. Dit doet verdere twijfels ontstaan over uw netwerk in Kabul. Gevraagd of u de verzender van de enveloppe, S(...) J(...), kende antwoordde u negatief. Het telefoonnummer op deze enveloppe leidde na onderzoek door het CGVS tot het Facebookprofiel van "Hares Akrami" (zie landeninformatie nr. 6). Gevraagd of u deze persoon kende, die toevallig dezelfde familienaam als u heeft, antwoordde u opnieuw negatief (CGVS p. 10). Er werd na het gehoor vastgesteld dat dit Facebookprofiel niet meer gelinkt werd aan dit telefoonnummer. Het Facebookprofiel van Hares Akrami kon wel nog gevonden worden. Het was echter niet meer ingeschreven op het betreffende telefoonnummer. (landeninformatie nr. 6). Deze wijziging wekt nog meer twijfels op. Het doet vermoeden dat u na uw gehoor op het CGVS de wijziging liet maken, mogelijk na contact met de eigenaar van het Facebookprofiel Hares Akrami die u nochtans beweerde niet te kennen, om zo bepaalde zaken over uw netwerk in Kabul te verzwijgen. Dit allemaal doet vermoeden dat u wel over een netwerk beschikt in de stad Kabul. Bovendien is de stad Kabul voor u als een gezonde alleenstaande man, ook zonder dat u daar over een netwerk beschikt, een redelijk hervestigingsalternatief, aldus het rapport van de UNCHR (UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 april 2016, p. 9).

Ten slotte mag er dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw taskara kan hoogstens uw identiteit ondersteunen, hetgeen niet ter discussie staat. Bovendien is de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. De enveloppe die u neerlegde werd in het bovenstaande al besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De verzoekende partij is tevens van mening dat de verwerende partij *in casu* “de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht” schendt.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“Met oog op het Verdrag van Genève, heeft verzoeker ernstige bedreigingen ondergaan in zijn land van herkomst. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een huidig context van langdurig gewapend conflict tussen de regering en haar ondersteuners, en de verschillende anti regering strijdende groepen, waaronder de taliban.

Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst wegens zijn weigering om in te gaan in de pogingen van de taliban om hem te rekruteren.

De vervolgingen en vrees voor vervolging zijn dus gebonden aan het Verdrag van Genève. Artikel 48/3, §4, e) van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het begrip “politieke overtuiging” houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actorm v&n vervolging en hun heteid of methodm, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden,

Verzoeker is afkomstig uit de provincie iĖĖunduz, district Khanabad, in het Noorden van Afghanistan. Zijn regio is gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie, waar terriuraanslagen regelmatig gebeuren, in waar de taliban en de ANSF strijden over de contrôle van het gebied.

“The fighting, purges, and raids by the seeurity forces continue as well as the ambushes and attacks of the insurgents” in Kunduz, meldt een objectieve bron (zie Bundesamt fur Migration und Flüchtlinge, Group 22 - Information Centre Asylum and Migration, Briefmg Notes, 17 My 2017, pl). De taliban hebben 10 nieuwe dorpen onder hun contrôle veroverd, dichtbij de hoofdstad van de provincie Kunduz (zie Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, Group 22 - Information Centre Asylum and Migration, Briefmg Notes 24 July 2017, 31 July 2017, pl).

Over 12,400 families hebben de provincie sinds begin van 2017 gevlucht wegen de gevechten (Over 12,400 families displaced in restive Afghan Kunduz province so far this year, 5th August, 2017, Kunduz, Afghanistan, Aug. 5 (Xinhua, <http://www.aopnews.com/taliban/over12400-families-displaced-in-restive-afghani-kunduz-province-so-far-this-year-official/>).

In de district zelfs van verzoeker (Khanabad) zijn nos recentelijk hevige gevechten gemeld tussen de taliban en de regering troepen (zie Local officials in northern Kunduz province said that heavy clashes are ongoing between security forces and Taliban after dozens of insurgents attacked Khan Abad district of the province early Wednesday, TOLO news, 17 AUGUST 2016, <http://www.tolonews.com/afghanistan/taliban-attack-kunduzs-khan-abad-district>).

De Kunduz provincie telt als een van de provincies van Afghanistan waar er meest civiele slachtoffers zijn (zie Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, Group 22 - Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes 24 July 2017, pl).

De onveiligheid van de Kunduz provincie word in vraag gesteld of tegengesproken door verwerende partij, wie niets over de veiligheidssituatie in Kunduz provincie meldt (hoewel ze niet betwist dat verzoeker er afkomstig is). Ze moeten dus als vastgesteld beschouwd worden, Omdat hij weigerde om zich bij de taliban aansluiten. word verzoeker als ondersteuner van de regering beschouwt (door de taliban).

UNHCR bevestigt dat alle strijdende groepen, waaronder de taliban "systematically target civilians who are associated with or who are perceived to be supportive of the Afghan Government Afghan civil society and the international community in Afghanistan, including the international military forces and international humanitarian and development actors. In 2015, UNAMA attributed 1,335 civilian casualties (790 deaths and 545 injured) to incidents of targeted killings or attempted targeted killings to AGEs (Anti Government Element), among which the Taliban claimed responsibility for 135 incidents causing 336 civilian casualties (168 deaths and 168 injured). The number of such casualties increased by 25 per cent from 2014 (716 deaths and 353 injured), while the number of Taliban-claimed incidents increased by 59 per cent. (...) Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants, off-duty police officers, tribal elders, religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of spying for pro-government forces, human rights activists, humanitarian and development workers, and construction workers." (UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) 19 April 2016, HCR/EG/AFG/16/02, p34).

Bovendien, hebben de Taliban in hun mededeling van april 2015 aangekondigd dat hun toekomstige offensief gericht zou zijn op overheidsdiensten en anderen die worden gezien als steun van de overheid en de internationale gemeenschap ("For the complete liberation of our beloved homeland from the yoke of foreign occupation and for the implementation of Islamic rule throughout the country, the Islamic Emirate is determined to prolong the ongoing jihad against the foreign invaders as well as their internal stooges", "Taliban announce spring offensive in Afghanistan", Lynne O'Donnell, Associated Press, April 22, 2015).

Objectieve bronnen bevestigen trouwens dat de taliban vele jonge mannen uit Kunduz provincie gedwongen rekruteren om aan hun zijde te vechten (zie EASO Country of Origin Information Report, Afghanistan Recruitment by armed groups, September 2016, p 23). Zoals verklaard door verzoeker, gaan de van huis naar huis voor hun rekrutering.

Deze objectieve informatie komt overeen met de verklaringen van verzoeker omtrent vervolgingen tegen hem door de taliban, wegens zijn weigering om zich bij hen aansluiten. Hij was dus in groot gevaar door hen gedood te worden.

Gezien huidige context van conflict en geweld in Afghanistan en in de provincie van verzoeker, zijn de verklaringen van verzoeker niet enkel coherent maar ook plausibel.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/3, §5 de welke duidelijk stelt dat "Bij het beoordelen of de vrees van verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerk hem door de actor van de vervolging wordt toegeschreven".

Bovendien heeft verzoeker duidelijk gemaakt dat hij geen verdediging kon verkrijgen van zijn eigen overheid (CGVS p. 21). Artikel 48/5 bepaalt dat een actor van vervolging een niet-overheidsactor kan zijn indien de staat of een andere partij welke een aanzienlijk deel van het gebied controleert, geen bescherming kan bieden aan verzoeker. In casu is het niet betwist dat de control van de regering in Kunduz provincie zeer gering is, en dat de Taliban delen van de regio zowel als de district van verzoeker onder hun control hebben (zie middelen supra).

Het is dus, in casu, vastgesteld dat verzoeker geen bescherming kan verkrijgen tegen de daden van vervolging die hij heeft meegemaakt en die hij vreest in geval van terugkeer.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn politiek overtuigingen (toegeschreven door de taliban) in de brede zin.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissarij generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de vervolgingen die verzoeker heeft ondergaan en zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoekers verklaringen te willen herlezen en deze op één objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over de vervolgingen tegen mensen beschouwd als steunder van de overheden en over de rekrutering van jonge mannen door de taliban.

Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt: "Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen

Bovendien, "Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven

Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegensprekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, geen risico loopt weer het slachtoffer te zijn van zulke vervolgingen.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat « En tout état de cause, le Conseil considère que, même s'il subsiste un doute sur certains éléments du récit d'asile, ce doute doit profiter au requérant. De façon générale, le Conseil estime en effet que l'analyse de la crainte de persécution alléguée doit primer sur la relation précise et circonstanciée de tous les faits de persécution » (arrêt n° 71 610 du 09/12/2011) en dat « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains. En l'espèce, si un doute devait subsister sur d'autres points du récit de la requérante, il existe par ailleurs suffisamment d'indices du bien-fondé de ses craintes pour justifier que ce doute lui profite » (CCE, arrêt n° 29 226 du 29 juin 2009).

Wij menen, op basis van de verklaringen van verzoeker, ten eerste dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, zijn verklaringen zijn eenduidig en van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan en duiden een persoonlijke ervaringen aan. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Afghanistan.

Bovendien menen we dat verweerder haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd. In een tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS niet draagkrachtig is.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoeker - quod non - dan hoeft hem de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de vreemdelingenwet.

Een asielzoeker wie niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in aanmerking kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan "om aan te

nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade" en die geen beroep tót bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot het lopen van dergelijke schade.

De ernstige schade meer bepaalt in de paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn:

- doodstraf of executie, of, □
- foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn □land van herkomst, of, □
- ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig Dgeweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. □

De Vreemdelingenwet heeft het artikel 15 van de Kwalificatie Richtlijn niet volledig omgezet. Betreffende de "ernstige bedreigingen" zoals voorzien door artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet hoeft de kandidaat-vluchteling geen persoonlijke redenen tót het lopen op een reëel risico op ernstige schade te bewijzen of in te roepen opdat de subsidiaire bescherming status hem toegekend zou worden, maar enkel het risico voor zijn leven of integriteit als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het binnenland gewapend conflict (L, DELFORGE, E. VINOIS, J. BLOMMAERT, « Parole à l'exil Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad », Caritas International, CIRE, éd. François Cornet, mai 2016, p, 25).

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM beoordeeld dat "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen, We moeten de bepalingen dus erg interpreteren" (EHRM, MacCann Fârrrel § Savage t. Verenigd Koninkrijk, 27 september 1995, verzoekschrift n° 18984/91).

Dat artikel 3 van het EVRM bevat de absolut© recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering (vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, o.a., EHMR, Soering t. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, verzoek. N° 14038/88; EHRM, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991; EHMR, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 16 november 1996, verzoek, N° 22414/93; EHRM, Ahmed t. Oostenrijk, 17 december 1996, verzoek, N° 25964/94 ; EHRM, Saadi t. Italië, 28 februari 2008, verzoek, N° 37201/06 ; EHRM, M.S.S t, België en Griekenland, 21 januari 2011; EHRM, Husseinie t. Zweden, 13 oktober 2011, verzoek, N° 10611/09; RvV, arrest 128 564,128 540 en 128 565 dd. 2 september 2014) en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier (EHRM, Chahal t, Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996; EHRM, H.L.R. t. Frankrijk, 29 april 1997, verzoek. N° 24573/94 de welke vermeldt dat "en raison du caractère absolu du droit garanti, la Cour n'exclut pas que l'article 3 trouve aussi à s'appliquer lorsque le danger émane d'une personne ou de groupes qui ne relèvent pas de la fonction publique", §40), Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt word niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juin 2001 s Adm, Publique,09/20Û1, 154 - 155),

De eerbiedigen van beide fundamentele rechten - artikelen 2 en 3 van het EVRM - hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass, 16 maart 2000, in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 - 2000, p. 31). Het is de taak van verweerder om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiende uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 deGember 2008 ; Saàdi c, Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c, Suède, 20 maart 1991).

Het CGVS moet dus nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tót weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status, geen risico doet lopen, in hoofde van de asielzoeker tót een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

In casu is verzoeker afkomstig is uit een regio waar een gewelddadig conflict heerst tussen meerdere gewapende groepen, waaronder de taliban. Trouwens, worden mensen die beschouwd worden als

steunder van de regering als doel genomen, en de taliban rekruteren jonge mannen in de provincie van verzoeker. Deze elementen werden eerder aangetoond, we verwijzen naar de middelen supra. Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tót ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 a), b) en/of c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien behoort hij tót geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen. □ In ondergeschikte orde dient hem ten gevolge, de subsidiaire bescherming status toegekend te worden.”

En

“Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven van verzoeker omdat ze geen geloof hecht aan zijn verklaringen omtrent zijn vrees te worden gedood door de taliban, omdat hij weigerde om zich bij hen aan te sluiten.

Verzoeker meent dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoeker weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Ten eerste wenst verzoeker de onbetwiste elementen, of allerm minst niet tegengesproken elementen, naar voren te brengen:

Verzoeker is een jonge man, in passende leeftijd om te vechten, en de taliban rekruteren vele jonge mannen in de Kunduz provincie.

De Kunduz provincie is in de noordelijke regio van Afghanistan gelegen, en is gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie (zie supra), waar terreuraanslagen regelmatig gebeuren, de taliban en de ANSF (Afghan National Security Forces) om de contrôle over het gebied strijden.

De rapporter!, zowel als artikels hier toegevoegd stellen duidelijk dat de contrôle van de regering in de Kunduz provincie zeer gering is* èen dat de Taliban grote delen van de provincie onder hun contrôle hebben (zie supra). In het bijzonders, hebben de taliban volle contrôle over de district van hêrkomst van verzoeker (Khanabad). Dit bevestigt de verklaringen van verzoeker,

Hevige gevechten zijn aan de gang in de provincie, de welke zeer onveilig is voor civiele (zie supra - Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, Group 22 « Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes, 17 July 2017, pl), en over 12,400 families zijn al uit de provincie gevlucht sinds begin 2017 (zie Over 12,400 families displaced in restive Afghan Kunduz province so far this year, 5th August, 2017, Kunduz, Afghanistan, Aug. 5 (Xinhua, <http://www.aopnews.com/taliban/over-12400-families-displaced-in-restive-afghan-kunduz-province-sô-fâf-this-year-official/>).

De taliban hebben recentelijk 10 nieuwe dorpen onder hun contrôle veroverd, dichtbij de hoofdstad van de provincie Kunduz (zie Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, Group 22 - Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes 24 July 2017, 31 July 2017, pl) en plegen regelmatig aanvallen (<https://alemarah-english.com/?p-16954>), ook in de Khanabad district (district van hêrkomst van verzoeker) (<https://alemarah-english.com/?p=9080>),

In de district zelfs van verzoeker (Khanabad) zijn nog recentelijk hevige gevechten gemeld tussen de taliban en de regering troepen (zie Local officials in northern Kunduz province said that heavy clashes are ongoing between security forces and Taliban after dozens of insurgents attacked Khan Abad district of the province early Wednesday, TOLG news, 17 AUGUST 2016, <http://www.tolonews.com/afghanistan/taliban-attack-kunduz-khan-abad-district>).

De Kunduz provincie telt als een van de provincies van Afghanistan waar er meest civiele slachtoffers zijn (zie Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, Group 22 - Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes 24 July 2017, pl).

Verschillende bronnen bevestigen trouwens dat de taliban mensen die voor d® overheden werken als doelwit nemen,

Verzoeker heeft deze gegevens al uitgebreid aangetoond en verwijst naar de middelen supra.

Deze vastgestelde feiten houden in dat de vrees voor vervolging van verzoeker zoals verklaart gedurende zijn gehoor niet alleen plausibel zijn, maar overeenkomen met de beschikbare informatie. Deze moeten als aannemelijk beschouwd worden.

De Commissaris generaal meent dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van verzoeker met de taliban, wegens beweerde omissies en tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker.

We menen dat de Commissaris generaal een subjectieve appreciatie van de feiten en het relaas doet.

Verzoeker benadrukt dat de Commissaris zich op alleen 4 korte en subjectieve paragrafen baseert om te beweren dat zijn problemen met de taliban niet geloofwaardig zijn.

Ten eerste meent de Commissaris dat het feit dat verzoeker geen melding deed bij de DVZ van de slag die hem de taliban gaven, toen ze naar zijn huis kwamen, zijn geloofwaardigheid aantast. Verzoeker

verklaarde echter dat de agent bij de DVZ t t hem zei om het kort te houden, en dat hij alle détails bij de CGVS zou kunnen uitleggen. De Commissaris meent dat hem tijdens het begin van de gehoor gevraagd werd of hij iets wilde wijzigen of toevoegen (wat hij wel deed, betreffend een fout in zijn werk bv), dat hij het niet deed, en dat dit dus een tegenstrijdigheid is met zijn verklaringen bij de DVZ. Dit is echter geen overtuigend reden, ten eerste omdat verzoeker dacht dat de protection agent het over veranderingen in zijn verklaringen bij de DVZ had (hij verbeterde inderdaad dat zijn werk niet juist opgeschreven was bv), en niet toevoeging van détails. Er werd hem inderdaad verklaard, net voordat hem de protection agent hem vroeg of hij iets wilde toevoegen of wijzigen, dat hij tijd zal krijgen tijdens het interview om alle redenen te vertellen voor zijn asielrelaas. Bovendien waren de slagen van weinig belang in vergelijking met wat verzoeker verwacht indien hij terug keert naar Afghanistan (de dood), en hij dacht niet dat dit zo belangrijk was om te vertellen bij de DVZ. Dit subjectieve grief moet dus verworpen worden.

Vervolgens beweert de Commissaris opnieuw dat verzoeker zich bij de DVZ en de CGVS tegenspraak, omdat hij bij de DVZ meldde dat hij akkoord ging (tijdens hun tweede bezoek) met de voorstel van de taliban om zich bij hen toevoegen, en bij de CGVS verklaart dat hij hen eerst zei dat hij het niet wilde (Voordat hij instemde, uit angst en op aanleiding van de moellah wie bemiddelde) (CGVS p1Q). De Commissaris nam dus zijn verklaring dat hij in het begin eerst zei dat hij niet wilde toevoegen, maar daarna, (nadat ze hem sloegen en zeiden dat indien hij niet toevoegen wilde hij ertoe gedwongen zou zijn), instemde (CGVS p1O).

De moellah bemiddelde en hem en verzoeker vroegen de taliban om een paar dagen te kregen zodat verzoeker zijn winkel zou kunnen verkopen, voordat hij zich zou kunnen aansluiten. Omdat hij angst kreeg, deed verzoeker zoals hij zich zou kunnen aansluiten en alleen om een paar dagen vroeg om zijn winkel te verkopen, maar was van niet van plan om zich werkelijk aan te sluiten.

De Commissaris beweert dus dat er tegenstrijdigheden zijn, terwijl verzoeker hetzelfde zei, enkel met meer détails (in overeenstemming met het feit dat hem bij de DVZ gezegd werd dat hij bij de CGVS alleen zou kunnen vertellen). Dit grief moet verworpen worden.

Daarna meent de Commissaris dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker door de taliban gedwongen rekruteert zou zijn geweest, omdat ze genoeg vrijwillige hebben. Zoals uitgelegd supra, bevestigen internationale en objectieve bronnen dat de taliban in Kunduz wel gedwongen rekrutering uitoefenen (zie EASO Country of Origin Information Report, Afghanistan Recruitment by armed groups, September 2016,p 23). Zoals verklaard door verzoeker, gaan de van huis naar huis voor hun rekrutering:

(...)

De Commissaris beweert ook dat het niet logisch zou zijn voor de taliban om mensen op straat te slagen, omdat ze de steun van de dorpingen nodig hebben. Dit is een redelijk subjectieve motivatie, zich steunend op veronderstellingen zonder bewijs, bijzonders in het actuele econtext waar de taliban d  district van verzoek r oader hm voile contrôle hebben,

Ten slotte meent de Commissaris dat het feit dat verzoeker niet weet of de taliban nog een tweede keer na zijn vertrek naar zijn huis gekomen zijn, de geloofwaardigheid van zijn relaas aantast Verzoeker verklaart dat hij niet veel contact met zijn familie heeft, en niet opnieuw vroeg of de taliban terug kwamen, Indien dit zou gebeurd zijn, zouden hem zeker op de hoogte gebracht hebben (ze bellen hem meestal).

Ten gevolge is de motivering van de Commissaris generaal omtrent het beweerde gebrek aan geloofwaardigheid van de bedreigingen van de taliban niet draagkrachtig en moet verworpen worden.

De verklaringen van verzoeker moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel.

Ten slotte wenst verzoeker te benadrukken dat de motivering van de Commissaris generaal betreffende de beslissing t t weigefing van de subsidiaire bescherming status niet draagkrachtig is.

Verzoeker onderlijnt dat verwerende partij niets over de veiligheidssituatie van zijn provincie Kunduz meldt, maar het rechtstreeks over de intembeschermingsalternatief heeft. Dit doet vermoeden dat de Commissaris impliciet erkent, zoals bevestigt door object ve bronnen aangegeven supra, dat de Kunduz provincie onveilig zijn,

Ofschoon de Commissaris beweert omtrent Kabul dat "Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collat ral damase onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het v ornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul", herkent hij kort daarna dat "Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd Word" (beschikking p3). Hij concludeert dat er voor burgers in Kabul actueel "geen reël risico bestaat om het slachtoffer te worden van ernstige schade" (beschikking p3).

Er zal u aangetoond worden dat er voor burgers in Kabul well een dusdanig risico bestaat.

Inderdaad berichten recentelijke nieuws artikelen dat er recentelijk nog een bijzonder dodelijk aanval gebeurde in Kabul, waaraan 150 mensen gedood werden en 400 gewond werden (zie Attentat de Kaboul : le bilan monte   150 morts, Le Monde.fr avec AFP et Reuters, 06.06.2017,

http://www.lemonde.fr/asia-pacifique/article/2017/06/06/attentat-de-kaboul-le-bilan-monte-a-150-morts_5139206_3216.html#G9KkPZPqpiHgEm0.99, en *Kabul blast: Attack kills 90 near diplomatie area in Afghanistan*, By Ehsan Popalzai, Laura Smith- Spark and Faith Karimi, CNN, <http://edition.cnn.com/2017/05/31/asia/kabul-explosion-hits-diplomatic-area/index.html>, June 1, 2017).

Nog recentelijker, op 26 August 2017, werden 38 civiele (onder welke vrouwen en kinderen) gedood door een bom en gewoerschten aanval van ISIS op een moskee in Kabul, die plaats vond middel in de vrijdag gebed (Attackers struck mosque packed with people attending Friday prayers in Afghan capital, killing at least 28 worshippers, 26 Aug 2017, <http://www.aljazeera.com/news/2017/08/gunmen-attack-shia-imam-zaman-mosque-kabul-170825095421445.html>).

Zelfs vandaag (29/08/2017) gebeurde er nog een nieuw aanval, in een commercieel buurt van Kabul, waarbij 5 mensen gedood werden en 9 gewond

(zie *Kabul explosion: Suicide bombing kills at least five in blast near US embassy in Afghanistan's capital*, The Independent, 29/08/2017, <http://www.independent.co.uk/news/world/kabul-explosion-latest-us-embassy-suspect-bomb-blast-afghanistan-a7917461.html>)

Op 25 juli 2017 werden ook 31 mensen gedood en 40 gewond, van wie de meestal civiele waren, door een auto bom aanval van de Taliban (zie *31 dead in Kabul car bomb attack claimed by Taliban*, July 25, 2017, Kabul, Afghanistan (CNN) <http://edition.cnn.com/2017/07/24/asia/afghanistan-kabul-car-bomb-attack/index.html>).

Verschillende rapporten en artikelen duiden aan dat de huidige veiligheidssituatie in Kabul voor de bevolking op ernstige mate gevaarlijk is, met 62% van slachtoffers van aangrepen zijnde burgers (Afghanistan: Sikkerhetssituasjonen i provinsen Kabul, landinfo - 25. November 2016, p 16) ("Sivile i Kabul by utgjor hele 62 prosent av ofrene som felge av komplekse angrep og selvmordsangrep", frei vertaling: Burgers in Kabul stad gelden voor 62 procent van de slachtoffers als gevolg van complexe aanvallen en zelfmoordaanslagen).

Anders als beweert door de Commissaris, vonden in 2017 elk maand meerdere bombaanslagen of andere gewelddadige aangrepen in Kabul plaats, waarbij veel burgers overleden (zie *European Country of origin Network website* : <http://www.ecoi.net/news/88769-Afghanistan/101-general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>) :

"MAY 2017

"A suicide attack on a convoi belomim to the Nato mission in Afghanistan has Mled at least eisht veovle in Kabul officials say. The victims were ail civilians. A government spokesman said. About 25 other people were injured, including three US service members. The attack on the group of military vehicles happened next to the US embassy during the morning rush hour. So-called Islamic State (IS) said it was behind the attack " (BBC . News. 3 May 2017)

APRIL 2017

"At least five people have been killed and several others iniured in a suicide bombins in Kabul the Afghan Interior Ministry says. The blast occurred near the Defense Ministry compound and other government institutions on April 11, when thousands of ministry staff were leaving their offices for the day. A Defense Ministry spokesman was quoted as saying the victims included both civilians and members of the Afghan ;security forces. The spokesman also said the target appeared to be a police post. The Islamic State (IS) extremist group claimed the attack through its unofficial news agency, Amaq, saying the bomber targeted a checkpoint. "(.REE/RL, 12 April 2017)

MARCE 2017

"Afghan officials say the death toll in an attack on a military hospital in Kabul has risen to.Salim Rassouli, director of Kabul hospitals, said on March 9 that 49 people were killed in the attack on the Sardar Mohammad Khan military hospital on March 8. And at least 63

The extremist group Islamic State (IS) claimed responsibility for the attack in which gunmen dressed as health workers shot doctors, patients, and visitors at the 400-bed hospital.

Health Ministry spokesman Qamaruddin Sediqi confirmed the death toll of 49 but put thé number of people wounded at 76. Other officials said 90 people were wounded. " (RFE/RL 9 March 2017)

"Almost simultaneous attacks in Kabul have left at least 16 veovle dead and 44 iniuredthe health ministry says. The two suicide attacks took place at about midday local time (07:30 GMT) on Wednesday, targeting a police station and intelligence agency offices. Taliban spokesman Zabihullah Mujahid claimed responsibility for the attacks. " (BBC News. 1 March 2017)

FEBRUARY2017

"At least 20 veovle have been killed in asuicide .bombins at Afghanistan's Suprême Court in Kabul officials say. The government said 41 people were injured, 10 of them critically. AU of the casualties are civilians. The bomber targeted the car park of the court compound as employees were leaving to go home, reports say. There was no immediate claim for the attack, which follows a number of deadly

bombings by the Taliban and other militants in recent months " (BBC News, 7 Februar 2017). "Islamic State claimed responsibility on Wednesday for a suicide attack that killed at least 22 people outside Afghanistan's Supreme Court. The bomber, identified as Abu Bakr Altajiki by the militant group, detonated an explosive belt as court employees were leaving work in downtown Kabul on Tuesday evening. " (Reuters, 8 Februarv 2017)

JANUARY 2017

"Afghan officials say twin bombinss near varliament in Kabul killed at least 38 people on Januarv 10, while a powerfui blast at a government suesthouse in southern Kandahar left at least seven dead, including flve diplomats from the United Arab Emirates. The initial blast in Kabul struck about 4p.m. as employées were leaving a compound of government and législative offices, Interior Ministry spokesman Sadiq Sadiqi said. Sadiqi told RFE/RL's Radio Free Afghanistan that a suicide bomber blew himself up, followed by a car bomb in the same area in "what appears to have been a coordinated attack. " The second explosion occurred after security forces had arrived at the scene. According to some reports, another vehicle with explosives was stopped by security forces near the area. Health officials say more than 70 people were wounded in the bombinss, which were claimed by the Taliban. " (RFE/RL. 11 Januarv 2017).

Uit deze artikelen blijkt dus dat zelfs indien, zoals beweert door de Commissaris, de geweld in Kabul hoofdzakelijk doelgericht van aard is, vormen burgers de grootste aantal van de slachtoffers. Voor deze gronden, menen we dat Kabul niet als veilig kan worden beschouwt.

Daarna heeft verzoeker uitgelegd dat de taliban hun netwerk ook in Kabul hebben en er aanwezig zijn, en dat hij er geen familie heeft (CGVS p13). Tijdens ons vergadering met verzoeker heeft hij ook verklaard dat hij vele moeilijkheden zou hebben om een nieuw werkplaats te vinden in Kabul, dat het leven en het huisvesting er zeer duur zijn, en dat hij dus niet in plaats zou zijn om voor zichzelf te zorgen.

Trouwens, hoewel verzoeker precies verklaarde dat hij "een klein beetje Pashtou" begrijpt (CGVS p2), beweert de Commissaris dat hij Pashtou spreekt (beslissing p3) als argument om te verklaren dat Kabul een redelijk alternatief voor hem is.

Bovendien meent de Commissaris ook dat verzoeker een netwerk heeft in Kabul, omdat de nummer op de enveloppe waarin verzoeker documenten kreeg töt de facebook profiel vaan en genoemde "Hares Akrami" leidt. Dus omdat de persoon dezelfde familie naam als verzoeker heeft, meent de Commissaris dat verzoeker in Kabul een netwerk heeft. Echter is AKrami, zoals uitgelegd door verzoeker (CGVS p10), een wijdverspreid naam in Afghanistan en kabul. Een simpel google onderzoek met als sleutel woorden "Akrami" geeft over 10 verschillende profielen, op de eerste pagina alleen (https://www.google.be/search?q=akrami&oq=akrami&gs_l=psy-ab.3..0i67klj013.15597.15597.0.15762.1.1.0.0.0.75.75.1.1.0....0...1.1.64.psy-ab..0.1.74.6uFaL855bBE). En google onderzoek met "Akrami Kabul" toont al 4 verschillende bekende mensen die Akrami heten en in Kabul wonnen. Dit grief moet dus verworpen worden. Verzoeker legt ook uit dat hij zich informeert heeft over deze "Hares Akrami", en dat het een enkelkind van zijn tante is, wie hij niet kent (hij wonde lang in India en was momenteel in Afghanistan). Hij voegt ook toe dat indien hij een netwekr in Kabul gehad had, zou hij de enveloppe niet aan de CGVS getoond hebben.

We benadrukken dus dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker hem geen redelijk yestigingsalternatief in Kabul aanbieden, zoals beweert door de Commissaxis,

We herhallen dat het inroepen van het intern besGhermingsalternatief is het résultat van de toepassing van artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst:

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt; ofUb) toegang heeft töt bescherming tegen vervolging of ernstige schade in dè zin van § 2; en hij op een veilige m wettige manier km reïmn naar m &ich toegang kan verschaffen töt dat deel van het land, en redeHikerwîis kan worden verwacht dat hij er zich vestigt

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft töt bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. "

UNHCR heeft richtlijnen over het onderzoek en de toepassing van het intern beschermingsalternatief gepubliceerd (UNHCR, Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne " dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 23 juli 2003, HCR/GIP/03/04).

Volgens het standpunt van UNHCR is om van een intern beschermingsalternatief (IBA) te kunnen spreken, een kwalitatief alternatief vereist. Nadat het relevante karakter van het intern

beschermingsalternatief werd onderzocht (toegankelijkheid, en om de vervolging er vermeden worden), dient eveneens de redelijkheid van de verwachting zich er te vestigen geanalyseerd te worden. De Commissaris dient dit onderzoek te doen^s en te bewijzen dat de er een redelijk en toegankelijk IBA voor verzoeker bestaat.

UNHCR geeft bepaalde indicaties voor de concrete invulling van de redelijkheid van de IBA (de feitelijke leefbaarheid, waaronder praktische beschikbaarheid van fundamentele rechten, behoorlijke socio-economische levensomstandigheden, voorzienbaarheid en duurzaamheid van het alternatief):

"Analyse du caractère raisonnable

22- Outre l'absence de crainte de persécution dans la zone de fuite ou de réinstallation interne envisagée, le demandeur doit pouvoir raisonnablement s'y réinstaller en toutes circonstances. De nombreuses juridictions ont adopté ce critère de "caractère raisonnable ", soit explicitement, soit en faisant référence aux notions similaires de "difficulté excessive " (undue hardship) ou de "protection significative " (meaningful protection).

23. Sans découler directement du texte de la Convention de 1951, le critère du "caractère raisonnable" constitue un outil juridique utile qui s'est révélé suffisamment souple dans l'analyse visant à déterminer si, en toutes circonstances, on peut raisonnablement attendre de l'intéressé/ée qu'il/elle s'établisse dans la zone envisagée pour mettre un terme à sa crainte fondée de persécution. Il ne s'agit pas d'une analyse visant à établir ce que Von peut attendre d'une hypothétique "personne raisonnable. La question est de savoir ce qui est raisonnable, tant subjectivement qu'objectivement, dans le cas particulier du demandeur et dans les conditions prévalant dans la zone envisagée de fuite ou de réinstallation interne. Au vu de la situation prévalant dans le pays concerné, le demandeur peut-il mener une vie relativement normale sans devoir faire face à des difficultés excessives?

24. La réponse à cette question impose une appréciation de la situation personnelle du demandeur. de l'existence de persécutions antérieures, des conditions de sûreté et de sécurité, de respect des droits de l'homme et des conditions économiques de subsistance.

25. La situation personnelle de l'intéressé/ée mérite toujours une attention particulière dans l'examen visant à établir si la réinstallation dans la zone envisagée était excessivement difficile et par voie de conséquence, déraisonnable pour la personne. Dans cette évaluation, il importe de prendre en compte certains facteurs comme l'âge, le sexe, la santé, le handicap, la situation et les relations familiales, les fragilités sociales ou autres, des considérations d'ordre ethnique, culturel ou religieux, les liens et compatibilités politiques et sociales, les questions de langues, la formation scolaire, universitaire et professionnelle et les possibilités d'emploi ainsi que toute persécution antérieure et ses conséquences psychologiques. L'absence de liens ethniques ou culturels en particulier, peut conduire à l'isolement d'un individu et même à des discriminations exercées à son encontre au sein de communautés dans lesquelles des liens de cette nature constituent le trait dominant de la vie quotidienne.

Certains facteurs qui, en eux-mêmes, n'excluent pas la réinstallation interne peuvent cependant, par effet cumulatif amener à cet état de fait. Selon les situations individuelles des intéressés, les facteurs susceptibles d'assurer le bien-être matériel et psychologique de la personne, tels que la présence de membres de famille ou l'existence d'autres liens sociaux étroits dans la zone envisagée, peuvent primer sur d'autres facteurs.

27. Le demandeur doit pouvoir trouver la sûreté et la sécurité et être à l'abri de tout danger et de menace à son intégrité physique. Cette situation doit être durable et non illusoire ou imprévisible. Dans la plupart des cas, les pays en proie à un conflit armé ne constitueront pas un lieu sûr de réinstallation interne, en particulier au vu de l'instabilité des lignes de front qui peuvent soudainement provoquer l'insécurité dans une zone jusque-là considérée comme sûre. (...)

Lorsque le respect des droits de l'homme les plus fondamentaux, notamment des droits imprescriptibles, pose problème, la zone envisagée ne peut être considérée comme hypothèse raisonnable. Cela ne signifie pas que la privation de certains droits civils, politiques ou socio-économiques dans la zone envisagée suffit à écarter toute possibilité de fuite ou de réinstallation interne dans cette zone. Mais il conviendra alors, d'un point de vue pratique, d'apprécier si les droits dont le respect ou la protection n'est pas assuré sont si essentiels pour l'intéressé/ée, que leur privation lui porterait suffisamment tort pour que cette zone ne constitue pas une alternative raisonnable.

29. Les conditions socio-économiques dans la zone envisagée doivent être intégrées à ce stade de l'analyse. Si la situation est telle que le demandeur sera dans l'incapacité de mener sa vie ou d'avoir accès à un logement, ou que les soins médicaux ne peuvent être dispensés ou sont notoirement insuffisants, la zone ne peut être considérée comme une possibilité raisonnable. Il serait déraisonnable, y compris du point de vue de respect des droits de l'homme, d'attendre d'une personne qu'elle se réinstalle pour être confrontée à l'indigence économique ou à un niveau de vie en deçà d'un niveau de subsistance à tout le moins décent. (UNHCR, Principes directeurs sur la protection internationale no. 4:

"La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 23 juli 2003, HCR/GIP/03/04 p.6 -7).

Verzoeker legt uit dat hij geen familie in Kabul heeft. Hij verklaard ook dat het zeer moeilijk zou zijn voor hem en nieuw werkplaats te vinden omwille van de moeilijke economische situatie. Bovendien, zoals hij verklaarde is Kabul ook niet veilig voor hem, omdat de Taliban er aanwezig zijn.

Rapporten benadrukken bovendien "Wat betreft Afghanistan wijzen de specifieke aanbevelingen van UNHCR op het uitzonderlijk karakter van het intern beschermingsalternatief. Bij de evaluatie van een concreet intern beschermingsalternatief moet rekening gehouden worden met de algemene kwetsbaarheid van de bevolking, de context van regelmatige gedwongen verplaatsingen van veel Afghanen, de structurele aanwezigheid van IDP's en de moeilijkheden die uit het buitenland teruggekeerde Afghanen ondervinden om zich te hervestigen. Het onderscheid tussen deze verzeillende groepen kan bijna niet meer gemaakt worden door de humanitaire operatoren op het terrein. Zij vormen een grote groep van kwetsbare personen die nood heeft aan humanitaire hulp.

Ten eerste is de humanitaire situatie voor een groot deel van de bevolking in Afghanistan momenteel kritiek. Zelfs als verzoeker in Kabul familie had, stelt UNHCR dat een familiaal netwerk in veel gevallen niet genoeg bij stand vormt. Uit de enkele vaststelling dat er familieleden aanwezig zijn in een of andere stad van het land, kan niet automatisch afgeleid worden dat iemand er ook op ondersteuning kan rekenen.

"The ongoing conflict in Afghanistan is reported to be exacting an increasingly heavy toll on the humanitarian situation in the country. As a result of the general rise in insecurity, with the conflict spreading to previously unaffected areas, notably the north, humanitarian access to affected populations has diminished, with the UN having direct access to less than half the country. The limited presence of humanitarian actors in conflict-affected areas inhibits access for Afghanistan's most vulnerable people to life-saving assistance.

Decades of conflict and recurrent natural disasters have left Afghanistan's population in a state of deep vulnerability, with many people's coping mechanisms having been exhausted. The ongoing conflict further exacerbates these vulnerabilities through the destruction of livelihoods and the loss of livestock; growing rates of communicable diseases, increased displacement, continuous human rights abuses, and higher crime levels. Observers note that the economic impact of the security transition could place further strains on an already highly vulnerable population against a backdrop of rapidly shrinking humanitarian funding for Afghanistan." (Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielprocedure, CBAR-BCHV, Juni 2014, p13-14)

Trouwens benadrukt UNHCR de grote kwetsbaarheid van IDP's en het feit dat veel terugkeerders uit het buitenland in een gelijkaardige situatie als die van IDP's terechtkomen.

"IDPs are among the most vulnerable groups in Afghanistan; many are beyond the reach of humanitarian organizations. Urban IDPs are more vulnerable than the non-displaced urban poor, as they are particularly affected by unemployment. Limited access to adequate housing, limited access to water and sanitation, and food insecurity."

"More than 40 per cent of returnees have been unable to reintegrate into their home communities, resulting in significant secondary displacement, mostly to urban areas. In total, up to 60 per cent of returnees are experiencing difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan. Estimates suggest that a quarter of urban IDPs are returning refugees ending up in secondary displacement. Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their home areas; loss of livelihoods; lack of access to health care and education; and challenges in reclaiming land and property." (UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 6 Augustus 2013, HCR/EG/AFG/13/01, p. 27-28).

De hierboven geschetste algemene context waarin terugkeerders uit het buitenland terechtkomen, toont aan dat de Commissaris bij het vaststellen van een intern beschermingsalternatief de nodige voorzichtigheid uitoefenen dient.

UNHCR vermeldt dat:

"To assess the reasonableness of a proposed IF A/IRA outside areas controlled by AGEs or affected by active conflict, particular attention must be given to:

□ (i) the availability of traditional support mechanisms, provided by members of the applicant's extended family or members of his or her ethnic group; (ii) access to shelter in the proposed area of relocation; (iii) the availability of basic infrastructure and access to essential services in the proposed area of relocation, such as sanitation, health care and education; (iv) the presence of livelihood opportunities, including access to land for Afghans originating from rural areas; and (v) the scale of internal displacement in the proposed area of relocation." (UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the

International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 6 Augustus 2013, HCR/EG/AFG/13/01, p.74)

Inderdaad, het "enkele vermoeden van het bestaan van een geïntegreerd sociaal netwerk in de plaats van hervestiging is niet voldoende om tót het bestaan van een IBA te besluiten. Er dient onder andere vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die ook effectief steun kunnen en willen bieden:

"Applicants may be able to fall back on the support of members of their extended family or members of their larger ethnic group. However, the existence of such traditional support networks can be assumed to weigh in favour of the reasonableness of a proposed IF A/IRA only when the members of the applicant's extended family or wider ethnic group are assessed to be willing and able to provide genuine support to the applicant in practice, taking into account Afghanistan's low humanitarian and developmental indicators and the wider economic constraints affecting large segments of the population. Moreover, the presence of members of the same ethnic background as the applicant in the proposed area of relocation cannot by itself be taken as evidence that the applicant would be able to benefit from meaningful support from such communities in the absence of specified pre-existing social relations connecting the applicant to individual members of the ethnic community in question. "

Wanneer een stad in aanmerking genomen wordt als intern beschermingsalternatief, dient de mogelijke verblijfplaats geïdentificeerd te worden. Anders is het risico dat de persoon ontheemd zal raken te groot.

"Where the proposed area of relocation is an urban area where the applicant has no access to preidentified accommodation and livelihood options, and where he or she cannot reasonably be expected to be able to fall back on meaningful support networks, the applicant would likely find him- or herself in a situation comparable to that of other urban IDPs. "" (Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielprocedure, CBAR-BEHV, Juni 2014», p 73).

Vervolgens menen we dat de CGVS geen bruikbare informatie bijbringt over het werkaanbod toegang tót huisvesting en andere basisrechten in Kabul. Deze informatie is nochtans noodzakelijk om de redelijkheid van het intern beschermingsalternatief te bepalen, om rekening te houden met de individuele omstandigheden van de zaak.

Rapporten bevestigen trouwens dat het werkaanbod voor terugkerende Afghanen zeer beperkt en precair is, zoals verklaard door verzoeker. De International Labour Organisation vermeldt bij voorbeeld : "Since 2002, over 5 million Afghan refugees returned 'home' causing increased pressure on local absorption capacities. On average, family members survive on less than \$1 a day and one third of the labour force surveyed falls under the category of unstable and unskilled labour (seasonal daily labour in the agriculture or construction sectors). " (International Labour Organisation (ILO), 'Afghanistan: Time to move to Sustainable Jobs' - A Study on the State of Employment in Afghanistan, 5 juni 2012, p. 7). Over de algemene economische situatie duidt de ILO aan dat "The situation of Afghanistan is today undermined by the convergence of demographic, social, economic, and of course, political challenges. With the progressive and on-going withdrawal of international military and development actors and the subsequent transition to a full Afghan political control, the international community has reached a new stage of its attempt to address the country's challenges in a sustainable manner. Since the focus of the last decade has been on security, most key stakeholders in Afghanistan have not paid enough attention to a socio-economic time bomb that may ruin all the long-term efforts undertaken by local and international actors. With one of the youngest populations in the world, where children under 15 represent 49% of the population, the absence of a structured labour market and sustainable employment perspectives adds to the deep economic and social uncertainties facing the country. "(International Labour Organisation (ILO), 'Afghanistan: Time to move to Sustainable Jobs' - A Study on the State of Employment in Afghanistan, 5 juni 2012, p. 10).

Ten gevolge menen we dat de beweerde IBA van verzoeker in Kabul niet redelijk is, en dat de Commissaris generaal de redelijkheid of van de IBA niet bewijzen heeft.

Zoals uitgelegd en supra gemotiveerd, menen we ook dat Kabul niet veilig is.

Daarvoor dient verzoeker de subsidiaire bescherming status toegekend te worden.

Ten gevolge is het onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Dit leidt tót een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, de elementen die worden ingeroepen door de Commissaris generaal zijn onvoldoende en alles behalve draagkrachtig.

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielaanspraak als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld.

We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade.

Het middel is gegrond."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij beweert dat zij haar land van herkomst in 2015 diende te verlaten omwille van persoonlijke problemen met de taliban, die zouden hebben geprobeerd haar tegen haar wil te rekruteren voor de jihad. Zij verklaart dat zij een eerste keer werd benaderd door drie taliban-leden uit haar dorp toen die bij haar thuis propaganda kwamen voeren voor deelname aan de jihad. Zo'n tien dagen later zouden diezelfde drie taliban-leden een tweede keer zijn langsgekomen, waarop de verzoekende partij hen zou hebben gezegd dat zij niet wenste deel te nemen aan de jihad. Daarop zou zij door de taliban zijn aangevallen en op straat in elkaar geslagen. De tante van de verzoekende partij zou naar buiten zijn gekomen en de taliban tevergeefs gevraagd hebben haar los te laten. Haar tante zou vervolgens hulp zijn gaan vragen aan de *moellah* van het dorp en deze zou met de taliban overeengekomen zijn dat de verzoekende partij vijf dagen tijd kreeg om haar winkel op te doeken en zich bij de taliban aan te sluiten. De verzoekende partij zou van deze gelegenheid gebruik hebben gemaakt om de nodige regelingen te treffen om haar land van herkomst te ontvluchten.

De Raad is samen met de verwerende partij van oordeel dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht omwille van de vastgestelde omissies en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen.

Vooreerst dient gewezen te worden op de vaststelling dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van het ernstige fysieke geweld dat volgens haar verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door de taliban-leden op haar zou zijn gepleegd (stuk 18, vragenlijst, vraag 3.5). Dat de verzoekende partij door de ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd haar uiteenzetting kort te houden en details voor op het gehoor bij de verwerende partij te houden, kan deze omissie niet verschonen, noch verklaren. De verzoekende partij werd uitdrukkelijk gevraagd een overzicht te geven van de feiten die hebben geleid tot de vlucht uit haar land van herkomst. Fysiek geweld kan bezwaarlijk een detail worden genoemd, temeer daar het *in casu* een katalysator blijkt te zijn geweest voor een reeks ontwikkelingen die tot gevolg hadden dat de verzoekende partij zich geen andere uitweg zag dan haar land van herkomst te verlaten. De verzoekende partij verklaarde immers dat haar tante naar buiten kwam toen zij aangevallen werd en vervolgens hulp ging vragen aan de *moellah*. De *moellah* zou vervolgens van de taliban hebben verkregen dat de verzoekende partij vijf dagen de tijd kreeg om haar winkel te sluiten en zich bij hen aan te sluiten. Omdat zij dit niet wilde, zou de verzoekende partij dan overwogen hebben om zich gewapenderhand te verdedigen in geval van een aanval van de taliban. Een vriend van de man van haar tante zou haar echter op andere gedachten hebben gebracht en haar ervan hebben overtuigd naar het buitenland te vluchten (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 11). Bovendien werd de verzoekende partij aan het begin van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meermaals gevraagd of zij haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken wou aanpassen of aanvullen (*ibidem*, p. 2). Dat de verzoekende partij zou gedacht hebben dat de dossierbehandelaar enkel doelde op wijzigingen en niet op toevoegingen van details, is geen afdoende uitleg. Zij werd immers uitdrukkelijk gevraagd of zij zaken wou wijzigen of toevoegen aan haar eerdere verklaringen. Dat haar bij wijze van inleiding werd gezegd dat zij gedurende het gehoor de tijd zou krijgen om haar relaas gedetailleerd uiteen te zetten, neemt niet weg dat van haar mocht worden verwacht dat zij het fysiek geweld waarvan zij het slachtoffer zou zijn geweest en dat, zoals hoger uiteengezet, geen detail van haar relaas betreft zou hebben vermeld wanneer teruggekomen werd op haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is niet aannemelijk dat zij na afloop van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel zou hebben opgemerkt dat er in het verslag van dit gehoor foutief vermeld staat dat zij als staalwerker (in plaats van lasser) actief was en dat zij benaderd werd door twee taliban-leden (in plaats van drie), maar dat zij niet zou hebben opgemerkt dat het feit dat zij door deze taliban-leden fysiek werd aangevallen in dit verslag niet wordt vermeld. Dat de verzoekende partij van oordeel zou geweest zijn dat het niet zo belangrijk was om het fysieke geweld dat zij onderging te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat deze slagen van minder belang

zijn in vergelijking met wat zij vreest of verwacht bij terugkeer naar haar land van herkomst, namelijk de dood, overtuigt niet. De verzoekende partij werd eerst gevraagd wat zij vreest bij terugkeer en nadien op basis van welke feiten uit het verleden zij die vrees koestert (stuk 18, vragenlijst, vragen 3.4 en 3.5). Het was wel degelijk van belang om het gegeven dat zij door de taliban fysiek zou zijn aangevallen, gelet op de ernst van deze feiten en de invloed ervan op de beslissing haar land van herkomst te verlaten, op dat moment te vermelden.

Verder dient te worden vastgesteld dat de verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet louter onvolledig zijn maar ook afwijken van het asielrelaas dat de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft uiteengezet. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij dat zij uit schrik ermee instemde zich bij de taliban aan te sluiten, maar dat zij tijd vroeg om haar winkel te verkopen (stuk 18, vragenlijst, vraag 3.5). Echter, op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde zij dat zij aanvankelijk zei dat zij zich niet wou aansluiten, weigering die *nota bene* aanleiding was voor het fysiek geweld waar zij vervolgens het slachtoffer van zou zijn geweest en de komst van de *moellah*, die zou hebben voorgesteld de verzoekende partij wat tijd te geven om zich aan te sluiten bij de taliban (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 11). Deze versies zijn wel degelijk fundamenteel verschillend en de verzoekende partij kan derhalve niet worden bijgetreden waar zij betoogt dat zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in essentie hetzelfde verklaarde als bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zij het met meer details.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij bijzonder vage verklaringen heeft afgelegd over het verdere verloop van haar problemen en blijkt gaf van onaannemelijk weinig interesse daarin. Gevraagd of haar tante en de man van haar tante, met wie zij maandelijks telefonisch contact heeft, dienaangaand nog iets vertellen, antwoordde zij ontkennend, daaraan toevoegend dat zij in het begin zeiden dat zij nog steeds gezocht werd. Gevraagd om dit concreet te maken, beweerde de verzoekende partij dat ongeveer twee of drie dagen na haar vertrek mensen bij haar thuis hadden aangeklopt en naar haar hadden gevraagd. Vervolgens gevraagd of die mensen nadien dan nooit meer langsgesproken zijn, stelde de verzoekende partij slechts van een keer te weten (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6). Dat iemand die zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van het feit dat hij gezocht zou worden door de taliban en die elke maand contact heeft met familie ter plaatse nalaat te vragen of de taliban al dan niet teruggekomen zijn, doet in ernstige mate afbreuk aan de vrees die hij desbetreffend stelt te koesteren. Het argument dat de familie van de verzoekende partij haar zeker op de hoogte zou hebben gebracht indien de taliban teruggekomen waren, aangezien zij haar meestal opbellen, doet geen afbreuk aan het vastgestelde gebrek aan interesse in haar problemen.

Nog daargelaten bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoekers asielrelaas, dient te worden vastgesteld dat de door de verzoekende partij beschreven handelwijze van de taliban in haar poging om haar te rekruteren voor de jihad moeilijk te rijmen valt met objectieve informatie die desbetreffend aan het administratief dossier werd toegevoegd. Uit deze informatie blijkt immers dat de taliban bijna uitsluitend bestaat uit vrijwilligers die zich uit financiële of ideologische overwegingen aansluiten. Rekruteringen vinden doorgaans plaats binnen het kader van akkoorden die de taliban op lokaal niveau afsluit met stam- of gemeenschapsleiders. Zo daarbij al sprake is van dwang, dient men voor ogen te houden dat binnen de Afghaanse context wordt verwacht dat familie- of stamleden zich schikken naar de beslissingen die worden genomen door hun leiders. De druk of dwang die desgevallend door actoren in het rekruteringsproces op individuen wordt uitgeoefend, blijkt slechts in uitzonderlijke gevallen de vorm aan te nemen van geweld (zie stuk 17, Landeninformatie, nr. 2, EASO COI Report, "*Afghanistan. Recruitment by armed groups*" van september 2016, p. 14, 15, 20-22). In haar verzoekschrift citeert de verzoekende partij een passage uit voormeld EASO-rapport die volgens haar bevestigt dat de taliban in Kunduz vele jonge mannen gedwongen rekruteren en dat zij daarbij van huis tot huis gaan. De Raad stelt vast dat in deze passage enkele gerapporteerde gevallen van rekrutering worden opgelijst waarin dwang zou zijn uitgeoefend. Deze informatie blijkt evenwel niet te zijn geverifieerd en hieruit kan bovendien niets worden afgeleid met betrekking tot de aard van de uitgeoefende dwang, de daarvan betrokken actoren in Kunduz (stuk 17, Landeninformatie, nr. 2, EASO COI Report, "*Afghanistan. Recruitment by armed groups*" van september 2016, p. 23). Deze informatie ondergraaft op geen enkele wijze de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de door de verzoekende partij beschreven gedwongen rekrutering – directe dwang met gebruik van geweld uitgeoefend op een individu – een zeer uitzonderlijk karkater vertoont.

Waar de verzoekende partij argumenteert dat haar verklaringen plausibel voorkomen gelet op de door haar gevoegde objectieve informatie met betrekking tot de verslechterde veiligheidssituatie in haar herkomstregio, waar regelmatig terreuraanslagen en gevechten tussen de taliban en de Afghaanse regeringstroepen plaatsvinden (stukken 16-19) en dat UNHCR bevestigt dat de taliban personen die zij verdenken van steun aan de regering viseren (stukken 3 en 4), merkt de Raad op dat deze algemene informatie die geen betrekking heeft op de *in casu* aangevoerde vervolgingsfeiten niet volstaat om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund. In de mate dat zij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij in haar land van herkomst reeds werd vervolgd dan wel ernstige schade heeft ondergaan, kan het vermoeden dat de vrees die zij koestert ten aanzien van haar land van herkomst gegrond is, dan wel het risico op ernstige schade dat zij er loopt reëel is, niet worden weerhouden. Derhalve kan de verwerende partij niet worden verweten om overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet te hebben gemotiveerd waarom mag worden aangenomen dat de voorgehouden vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De verwijzing in dit verband naar rechtspraak van de Raad, die individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is, is niet dienstig.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit informatie gevoegd bij het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan*" van 25 januari 2016) blijkt dat Kaboel op een veilige manier toegankelijk is via haar internationale luchthaven, die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kaboel, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 6 juni 2017, gevoegd bij het administratief dossier), dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds', en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen

binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile'-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij voegt informatie met betrekking tot veiligheidsincidenten die zich in de loop van 2017 in Kaboel hebben voorgedaan. Zij betoogt dat hieruit blijkt dat, niettegenstaande het doelgericht karakter van het geweld in Kaboel, het merendeel van de slachtoffers burgers zijn en Kaboel daarom niet als veilig kan worden beschouwd. De Raad stelt vast dat de incidenten die in het verzoekschrift worden aangehaald blijkens de gevoegde informatie kunnen worden gekaderd binnen het hoger beschreven patroon van aanslagen gericht tegen 'high profile'-doelwitten, zijnde in hoofdzaak de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In geen van deze gevallen blijkt sprake te zijn van een willekeurige aanslag met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit. Uit voormelde informatie kan niet blijken dat de meerderheid van de slachtoffers van deze aanslagen Afghaanse burgers met een laag profiel waren die als dusdanig niet werden gevisieerd. Waar de verzoekende partij verwijst naar de aanslag die op 26 augustus 2017 tegen een sjiitische moskee in Kaboel werd gepleegd (stuk 13), merkt de Raad op dat niet wordt betwist dat IS verantwoordelijk is voor aanslagen waarbij de sjiitische minderheid van Kaboel wordt gevisieerd, maar dat de verzoekende partij heeft verklaard een soennitische moslim te zijn (stuk 18, verklaring DVZ, rubriek 9; stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Het uittreksel uit het Noorse rapport van 25 november 2016 (stuk 10) gaat niet gepaard met een voor eensluidend verklaarde vertaling overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 en kan derhalve niet in rekening worden genomen. De verzoekende partij toont niet aan dat bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kaboel niet langer actueel of correct zou zijn.

De Raad meent dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van haar redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich in Kaboel, de hoofdstad van Afghanistan, vestigt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...) Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een man van volwassen leeftijd bent die ook over werkervaring beschikt. In Afghanistan werkte u acht jaar lang als lasser waarvan twee jaar als zelfstandige lasser. U beschikt dus over technische kennis en werkervaring die u in staat zou stellen om werk te vinden in Kabul. U hebt bovendien ook ervaring in het opstarten van een zaak [...] Verder bent u ongehuwd en geletterd. Tijdens uw gehoor werd u gevraagd naar uw mogelijkheid om zich te vestigen in Kabul. U haalde als antwoord aan dat u in Kabul niemand kende en dat Kabul ook onveilig was (CGVS p. 13). Gezien het CGVS geen geloof kan hechten aan uw persoonlijke problemen met de taliban, kan ook geconcludeerd worden dat er in uw hoofde geen risico bestaat om zich te vestigen in Kabul. Daarenboven trekt het CGVS uw bewering dat u niemand in Kabul kent in twijfel. Zo werd opgemerkt dat de enveloppe waarin uw documenten opgestuurd werden uit Kabul kwam met erop vermeld een specifiek adres van ene S(...) J(...) in de bekende buurt Khair Khana. U werd tijdens uw gehoor hiernaar gevraagd. U legde uit dat de man van uw tante, R(...), de enveloppe opstuurde. Hij zou dit gegeven hebben aan een vriend van wie u de naam niet kende die ze van Kabul opstuurde omdat de

postkantoren in Kunduz gesloten waren omwille van de val van Kunduz in handen van de taliban (CGVS p. 9-10). U werd dan ook geconfronteerd met de bevinding dat de postkantoren in Kunduz, ten tijde van het verzenden van deze enveloppe, dus in maart 2016, al open waren. De objectieve informatie bevestigt echter dat de postkantoren in Kunduz, enkel ten tijde van de val van Kunduz gedurende enkele dagen gesloten waren. In maart 2016, dus ongeveer zes maand nadat de stad terug in handen van de regering kwam, waren deze zeker open (landeninformatie nr. 7). De vraag rijst dan ook waarom uw oom de post van Kabul opstuurde terwijl hij dit gemakkelijker uit Kunduz kon doen. Dit doet verdere twijfels ontstaan over uw netwerk in Kabul. Gevraagd of u de verzender van de enveloppe, S(...) J(...), kende antwoordde u negatief. Het telefoonnummer op deze enveloppe leidde na onderzoek door het CGVS tot het Facebookprofiel van "Hares Akrami" (zie landeninformatie nr. 6). Gevraagd of u deze persoon kende, die toevallig dezelfde familienaam als u heeft, antwoordde u opnieuw negatief (CGVS p. 10). Er werd na het gehoor vastgesteld dat dit Facebookprofiel niet meer gelinkt werd aan dit telefoonnummer. Het Facebookprofiel van Hares Akrami kon wel nog gevonden worden. Het was echter niet meer ingeschreven op het betreffende telefoonnummer. (landeninformatie nr. 6). Deze wijziging wekt nog meer twijfels op. Het doet vermoeden dat u na uw gehoor op het CGVS de wijziging liet maken, mogelijk na contact met de eigenaar van het Facebookprofiel Hares Akrami die u nochtans beweerde niet te kennen, om zo bepaalde zaken over uw netwerk in Kabul te verzwijgen. Dit allemaal doet vermoeden dat u wel over een netwerk beschikt in de stad Kabul. Bovendien is de stad Kabul voor u als een gezonde alleenstaande man, ook zonder dat u daar over een netwerk beschikt, een redelijk hervestingsalternatief, aldus het rapport van de UNHCR (UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 april 2016, p. 9). Ten slotte mag er dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien(...). Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet betwist dat dat haar moedertaal dari, eveneens de lingua franca in Kaboel is. Evenmin betwist de verzoekende partij dat: "Naast Dari spreekt u ook Pashtou (CGVS p. 2-3)."

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn oordeel omtrent de redelijkheid van het vestigingsalternatief de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij terdege in rekening neemt. Hij kan op goede gronden besluiten dat de verzoekende partij, gelet op haar profiel van volwassen alleenstaande man met werkervaring en het concrete vermoeden dat zij informatie over een eventueel netwerk in Kaboel achterhoudt, in staat mag worden geacht een leven uit te bouwen in Kaboel. De verzoekende partij brengt geen concrete en pertinente elementen aan die aan deze motieven afbreuk doen. Het argument dat de taliban in Kaboel aanwezig zijn en over een netwerk beschikken, is gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers problemen met de taliban niet dienstig.

Wat betreft het argument dat de verzoekende partij in Kaboel geen familie heeft, dient te worden opgemerkt dat UNHCR volgens richtlijnen van 19 april 2016, die werden opgenomen in het administratief dossier (stuk 17, Landeninformatie, nr. 8), aanvaardt dat alleenstaande mannen in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. De stad Kaboel voldoet duidelijk aan deze voorwaarden. Bovendien doen de hoger weergegeven pertinente en concrete vaststellingen met betrekking tot de enveloppe waarin verzoekers documenten werden opgestuurd vanuit Kaboel vermoeden dat hij daar wel degelijk familie heeft wonen. Verzoekers uitleg voor het feit dat deze enveloppe vanuit Kaboel werd verstuurd, met name dat de postkantoren in Kunduz gesloten waren ten tijde van de verzending, wordt tegengesproken door objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (stuk 17, Landeninformatie, nr. 7). Het telefoonnummer van de verzender bleek te zijn gelinkt aan het Facebookprofiel van een persoon met verzoekers familienaam. Na het gehoor, tijdens hetwelk de verzoekende partij met deze link werd geconfronteerd, stelde de verwerende partij vast dat dit Facebookprofiel niet langer ingeschreven was op het betreffende telefoonnummer (stuk 17, Landeninformatie, nr. 6). In het licht van deze pertinente vaststellingen is het verweer dat een eenvoudig Google-onderzoek leert dat er in Kaboel meerdere personen wonen met verzoekers familienaam, dat het gevonden Facebookprofiel een kind van zijn tante blijkt te zijn en dat hij de enveloppe niet aan de verwerende partij zou hebben getoond indien hij een netwerk had in Kaboel, geenszins toereikend.

Algemene beweringen dat de verzoekende partij veel moeilijkheden zou hebben om in Kaboel werk te vinden, dat het leven en de huisvesting er zeer duur zijn en dat verzoeker derhalve niet in staat zal zijn

om voor zichzelf te zorgen, zijn in het licht van de hoger weergegeven concrete en pertinente vaststellingen met betrekking tot verzoekers persoonlijke situatie niet toereikend. Algemene informatie met betrekking tot het werkaanbod voor teruggekeerde Afghaanse asielzoekers (stuk 7) kan geen afbreuk doen aan de redelijke verwachting dat de verzoekende partij over de nodige werkervaring en ondernemingszin beschikt om voldoende kansen te krijgen op de arbeidsmarkt. De verzoekende partij toont ook geenszins *in concreto* aan dat zij in Kaboel in een precaire humanitaire situatie dreigt terecht te komen.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7). Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of de verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde. Evenmin maakt de verzoekende partij dat een schending van artikel 4 van het Handvest aannemelijk.

2.9. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat de

verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

De verzoekende partij licht evenmin toe op welke wijze zij artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden acht zodat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is. Hetzelfde geldt voor artikel 13 van het EVRM.

2.10. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS